

Sygn. akt IV CSK 24/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa małoletniego B. P., J. P. i A. P.
przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w N.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej J. O.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda małoletniego B. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód B. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 26 września 2019 r., którym oddalono jego apelację. W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 430 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 355 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie. Uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania powód powoła się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oceniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy uwzględnić, że skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu

postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego, Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa. Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15).

Skarżący nie przedstawił argumentów prawnych podważających stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami stanu faktycznego i dokonaną oceną prawną przez sądy obu instancji, które przyjęły, że wyniki postępowania dowodowego uzasadniały twierdzenia, iż personelowi pozwanego szpitala nie sposób było przypisać odpowiedzialności za powstały uszczerbek na zdrowiu powoda. W szczególności, że skarżący wybiórczo i dowolnie przedstawia i ocenia wnioski postępowania dowodowego, w tym nie uwzględnia wniosków końcowych opinii biegłych z Instytutu w K..

Ponadto, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, bez wskazania, na czym ma polegać kwalifikowany charakter naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego, nie wypełnia przesłanki jej przyjęcia, w szczególności że nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, w sytuacji, w której naruszenie to nie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, nie stanowi uzasadnionej podstawy do przyjęcia skargi do rozpoznania. Natomiast sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). W związku z tym, trudno także stwierdzić, by skarga kasacyjna powoda, była we wskazanym zakresie uzasadniona w stopniu oczywistym.

Niezależnie od powyższej argumentacji Sąd Najwyższy stwierdza, że także pozostała część argumentacji skarżącego, choć wskazuje na naruszenie przepisów prawa materialnego, to w istocie stanowi niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym, próbę podważenia dokonanej przez Sąd II instancji oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Skarżący dostrzegając, szereg podstaw naruszenia prawa procesowego, takich zarzutów w skardze kasacyjnej nie podnosił. Tymczasem, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić te ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Uznać zatem należy, iż wymienione przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą jak również okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.. Trudna sytuacja materialna powoda oraz charakter dochodzonego roszczenia usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

jw.
a.s.